

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 91 PŽ-4446/2021-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirte Matić, predsjednika vijeća, Nevenke Marković, suca izvjestitelja i Kristine Saganić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja REPUBLIKA HRVATSKA, Ministarstvo financija, OIB 18683136487, kojeg zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Splitu, protiv tuženika JAGO KOMERC d.o.o. u stečaju, OIB 52122725553, Split, Velebitska 147, kojeg zastupa Hypo Group d.d. u Rijeci, kojeg zastupa punomoćnik Alen Ivković, odvjetnik u Rijeci, radi utvrđenja osporene tražbine, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-508/2019-21 od 16. srpnja 2021., u sjednici vijeća održanoj 10. veljače 2022.

p r e s u d i o j e

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-508/2019-21 od 16. srpnja 2021. u točki I. njene izreke i u točki II. njene izreke u dijelu kojim je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 68.120,00 kn.

Obrazloženje

1. Presudom poslovni broj P-508/2019-21 od 16. srpnja 2021. Trgovački sud u Splitu utvrdio je osnovanom tužiteljevu tražbinu u stečajnom postupku koji se vodi pred istim sudom nad stečajnim dužnikom Jago Komerc d.o.o. u stečaju pod brojem St-2248/2015 u iznosu od 1.117.192,98 kn kao tražbinu drugog višeg isplatnog reda (točka I. izreke). Točkom II. izreke naložio je tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 68.120,00 kn, dok je odbio kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 11.170,00 kn.

2. Tuženik je podnio žalbu protiv presude u točki I. njene izreke i u točki II. njene izreke u dijelu kojim mu je naloženo naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 68.120,00 kn zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene

materijalnog prava. Predlaže da ovaj sud preinači presudu i odbaci tužbu, odnosno odbije tužbeni zahtjev uz naknadu troškova postupka. Zahtijeva naknadu troškova žalbenog postupka u vidu troška sastava žalbe u iznosu od 18.000,00 kn i sudske pristojbe na žalbu u iznosu od 10.000,00 kn.

3. Tužitelj je podnio odgovor na žalbu. Predlaže da ovaj sud odbije žalbu kao neosnovanu i potvrdi presudu.

4. Žalba nije osnovana.

5. Presuda u pobijanom dijelu ispitana je na temelju odredbi članka 365. stavaka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama žalbenih razloga, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a i pravilnu primjenu materijalnog prava te ovaj sud nalazi da je pravilna i zakonita.

6. Iz obrazloženja presude i podataka u spisu proizlazi da je predmet spora zahtjev za utvrđenjem osnovanom tužiteljeve tražbine prijavljene u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Splitu nad stečajnim dužnikom Jago Komerc d.o.o. u stečaju pod brojem St-2248/2015 u iznosu od 1.117.192,98 kn koja je prijavljena s osnove poreza na dodanu vrijednost u iznosu od 1.083.020,69 kn, poreza na dobit u iznosu od 32.092,94 kn i članarine Hrvatske gospodarske komore u iznosu od 2.079,35 kn.

7. Prvostupanjski sud je utvrdio da između stranaka nije sporno da je 5. ožujka 2019. pred tim sudom pod poslovnim brojem St-2248/2015 otvoren stečajni postupak nad tuženikom; da je tužitelj prijavio tražbinu u stečajnom postupku nad tuženikom u iznosu od 2.399.406,72 kn; da je rješenjem tog suda poslovni broj St-2248/2015-47 od 24. srpnja 2019. upućen pokrenuti parnicu radi utvrđenja svoje tražbine svrstane u drugi viši ispladni red u iznosu od 1.117.192,98 kn; da je tužitelj protiv tog rješenja podnio žalbu i da je rješenjem ovog suda poslovni broj PŽ-5526/2019-2 od 25. rujna 2019. njegova žalba odbijena kao neosnovana i potvrđeno rješenje prvostupanjskog suda u točki III.1. i III. 3. te u točkama V., VI. i VIII. njegove izreke; da je to rješenje tužitelj zaprimio 17. listopada 2019., a predmetnu tužbu podnio 23. listopada 2019.; da je stečajnom postupku nad tuženikom prethodio postupak predstečajne nagodbe; da je tužitelj 24. studenog 2014. u tom postupku izvršio prijavu tražbine za ukupan iznos od 3.288.526,95 kn od čega glavnice u iznosu od 2.428.131,33 kn i kamata u iznosu od 860.395,62 kn i da je rješenjem nagodbenog vijeća FINA-e Regionalni centar Split, Klasa: UP-I/110/7/14-01/7167, Ur.br. 04-06-15-7167-96 od 2. veljače 2015. utvrđena tužiteljeva tražbina pod rednim brojem 54 u iznosu od 2.231.803,82 kn, osporena za iznos od 1.056.723,12 kn, a kao iznos tražbine za koji tužitelj ima pravo glasa naveden iznos od 2.231.803,82 kn.

8. Uzimajući u obzir nesporne činjenice da je tužitelj rješenje ovog suda poslovni broj PŽ-5526/2019-2 od 25. rujna 2019. zaprimio 17. listopada 2019., a tužbu podnio 23. listopada 2019., prvostupanjski sud je utvrdio da je ona podnesena

u roku od osam dana od dana primitka drugostupanjske odluke sukladno odredbi članka 267. stavka 2. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17; dalje: SZ).

9. Nadalje je utvrdio da je predmetna tražbina osporena u stečajnom postupku iz razloga što je veća od iznosa utvrđenog predstečajnom nagodbom i jer je zastarjela. Uvidom u rješenjem prvostupanjskog suda poslovni broj St-2248/2015-47 od 24. srpnja 2019. utvrdio je da se osporeni iznos od 1.117.192,98 kn odnosi na porez na dodanu vrijednost u iznosu od 1.083.020,69 kn, porez na dobit u iznosu od 32.092,94 kn i članarinu HGK u iznosu od 2.079,35 kn.

10. Primjenom odredbi članka 92. stavka 1., članka 94. stavaka 2., 3. i 4., članka 95. stavka 1. i članka 96. stavaka 1. i 6. Općeg poreznog zakona („Narodne novine“ broj: 147/08, 18/11, 78/12, 136/12 i 73/13; dalje: OPZ) zaključio je da su utvrđivanje porezne obveze i naplata dvije faze porezno-obveznog odnosa, da naplata porezne obveze ne može započeti prije nego li se ona utvrdi te da od nadnevnika utvrđivanja poreznog duga od strane poreznog tijela ovisi računanje početka tijeka zastare prava na njegovu naplatu.

11. U odnosu na tražbinu s osnove poreza na dobit u iznosu od 32.092,94 kn i poreza na dodanu vrijednost u iznosu od 1.083.020,69 kn zaključio je da se radi o godišnjem porezu koji se utvrđuje obračunskom prijavom te da prema odredbama OPZ-a porezno tijelo na temelju činjenica utvrđenih u poreznom postupku donosi porezno rješenje.

12. Na temelju podataka u spisu utvrdio je da je tuženik podnio prijavu poreza na dobit za 2009. i 2010. godinu te prijavu poreza na dodanu vrijednost za 2010. i 2011. godinu; da je 14. lipnja 2012. od strane Ministarstva financija, Porezne uprave, Područni ured Split sastavljen dopunski zapisnik o dopuni i izmjeni zapisnika od 30. studenog 2011. o obavljenom nadzoru poreza na dodanu vrijednost od 1. siječnja 2009. do 16. kolovoza 2011 i poreza na dobit od 1. siječnja 2009. do 30. prosinca 2010. za tuženika te da je 10. rujna 2013. doneseno porezno rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave, Područni ured Split, Klasa: UP/I-471-02/11-01/224, Ur. br. 513-07-17-12-8 kojim je zamijenjeno rješenje Klasa: UP/I-471-02/11-01/224, Ur.br. 513-07-17-12-5 od 4. travnja 2012. te novim rješenjem utvrđen manje obračunati porez na dodanu vrijednost za 2010. godinu i za razdoblje od 1. siječnja 2011. do 30. lipnja 2010. te manje obračunati porez na dobit za 2009. i 2010. godinu. Također je utvrdio da je rješenjem Ministarstva financija samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak od 28. svibnja 2015. odbijena tuženikova žalba protiv navedenog poreznog rješenja od 10. rujna 2013.

13. Na temelju gore navedenih isprava prvostupanjski sud je zaključio da je Porezna uprava donijela rješenje kojim je utvrdila poreznu obvezu poreza na dodanu vrijednost za 2010. i 2011. godinu te poreza na dobit za 2009. i 2010. godinu koje su utvrđene u okviru relativnog zastarnog roka za utvrđivanje porezne obveze rješenjem od 4. travnja 2012. koje je naknadno zamijenjeno rješenjem od 10. rujna 2013.

14. Kako je 10. rujna 2013. doneseno rješenje kojim je utvrđena predmetna porezna obveza poreza na dodanu vrijednost i poreza na dobit, prvostupanjski sud je zaključio da je u smislu odredbe članka 96. stavka 1. OPZ-a zastara prava na naplatu tog poreza počela teći istekom godine nakon izvršnosti rješenja kojim je utvrđena porezna obveza. Budući da je zaključio kako zastara prava na naplatu poreza za porezne obveze utvrđene rješenjem od 10. rujna 2013. koje je postalo izvršno donošenjem rješenja od 28. svibnja 2015. sukladno odredbama članka 94. stavaka 2., 3. i 4. i članka 167. stavka 1. OPZ-a počinje teći 1. siječnja 2016., ocijenio je neosnovanim prigovor zastare te tražbine.

15. Prvostupanjski sud je nadalje ocijenio neosnovanim tuženikov prigovor kako tužitelj nije osobni vjerovnik tražbine s osnove članarine Hrvatske gospodarske komore. To iz razloga jer je Ugovorom o obavljanju poslova naplate članarine HGK-a od 23. rujna 2015. i Protokolom od 23. rujna 2015. HGK kao pravna osoba prenijela ovlast Poreznoj upravi naplaćivati članarine pa tako i podnijeti prijavu tražbine u stečajnim postupcima. Budući da iz Ugovora ne proizlazi da je tužitelj punomoćnik ili zastupnik HGK-a, zaključio je da se radi o prijenosu zakonskih ovlasti na tužitelja prema kojima je stekao svojstvo koje je izjednačeno zakonskoj definiciji stečajnog vjerovnika posljedično čemu proizlazi i njegov legitimitet prijaviti tražbinu u stečajnom postupku kao vjerovnik i naplatiti u svoje ime čime je stekao svojstvo stečajnog vjerovnika u smislu odredbe članka 137. stavka 1. SZ-a.

16. Uvidom u račun br. 5262 utvrdio je da se odnosi na obveze s osnove članarine Hrvatske gospodarske komore utvrđene i zadužene u poreznom knjigovodstvu za 2015., 2016., 2017., 2018. i 2019. godinu. S obzirom na to da je zastara za 2015. godinu počela teći 1. siječnja 2016., za 2016. godinu 1. siječnja 2017., za 2017. godinu 1. siječnja 2018. i za 2018. godinu 1. siječnja 2019. zaključio je da nije nastupila apsolutna zastara iz odredbe članka 96. stavka 1. OPZ-a.

17. Prvostupanjski sud je ocijenio neosnovanim tuženikove prigovore da tražbina koja se prijavljuje u stečajnom postupku ne može biti veća od one utvrđene u predstečajnoj nagodbi budući da je tuženik od sklapanja predstečajne nagodbe do otvaranja stečajnog postupka poslovao zbog čega su nastajale daljnje obveze s osnove PDV-a, poreza na dobit i članarine HGK-a.

18. Tuženik u žalbi u bitnom navodi da presuda nije razumljiva, da je nije moguće ispitati, da nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, dok su pojedini razlozi koji se odnose na dio tražbine proturječni sadržaju isprava u spisu zbog čega je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a. Navodi da u konkretnom slučaju ne postoji aktivna legitimacija za podnošenje tužbe na utvrđenje tražbine za koju postoji ovršna isprava. To iz razloga jer rješenje Ministarstva financija kojom je utvrđena tražbina poreza na dobit za 2009. i 2010. godinu te poreza na dodanu vrijednost za 2010. i 2011. godinu predstavlja ovršnu ispravu zbog čega je tužbu trebalo odbaciti. Ukazuje da iz stanja spisa proizlazi da je tužitelj upućen u ovu parnicu radi utvrđenja samo onih osporenih tražbina za koje nema ovršne isprave zbog čega nije jasno zašto sud nije odbacio tužbu u odnosu na tražbine s osnove poreza na dodanu vrijednost i dobit za koje postoje ovršne isprave. Nadalje navodi da je pogrešno shvaćanje prvostupanjskog

suda da bi zastara prava na naplatu počela teći od izvršnosti rješenja, a koje shvaćanje je rezultat pogrešne primjene materijalnog prava. Ukazuje da s obzirom na to da je predmetna porezna obveza nastala u 2009., 2010. i 2011. godini trebaju se primijeniti odredbe Općeg poreznog zakona („Narodne novine“ broj 147/08) i to odredba članka 94. stavka 4. tog Zakona prema kojoj zastara prava na naplatu, kamata i troškova ovrhe počinje teći nakon isteka godine u kojoj je porezni obveznik sam utvrdio poreznu obvezu ili nakon isteka godine u kojoj je porezno tijelo utvrdilo poreznu obvezu, kamate i troškove ovrhe, a ne od dana izvršnosti rješenja kojim je obveza utvrđena. Smatra i da ako bi se i prihvatilo da bi zastara počela teći od trenutka kada je porezna obveza utvrđena rješenjem od strane poreznog tijela, nastupila bi zastara za iznos poreza utvrđen prijavama samog poreznog obveznika.

19. Tuženik u odgovoru na žalbu u bitnom navodi da tužitelj u tijeku cijelog prvostupanjskog postupka nije prigovorio nedopuštenosti tužbe te ukazuje da je prvostupanjsko rješenje o upućivanju u parnicu potvrđeno od strane ovog suda. U odnosu na tuženikove žalbene navode glede prigovora zastare upućuje na svoje podneske od 7. svibnja 2021., 22. ožujka 2021. i 19. ožujka 2020.

20. Donošenjem presude nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Nije počinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a na koju tuženik posebno ukazuje u žalbi. Presuda nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati jer sadrži jasne i valjane razloge o odlučnim činjenicama na kojima je zasnovana, ti razlozi nisu međusobno proturječni niti postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava i zapisnika.

21. Neosnovano žalitelj smatra da tužba nije dopuštena i da tužitelj nije aktivno legitimiran u ovom postupku. Tužitelj je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-2248/2015-47 od 24. srpnja 2019. upućen na pokretanje parnice radi dokazivanja osnovanosti osporavanja tuženikove tražbine (str. 8-16 spisa) primjenom odredbe članka 266. stavka 2. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15) kojom je propisano upućivanje stečajnog vjerovnika u parnicu kako bi on dokazao osnovanost svoje tražbine. To rješenje potvrđeno je u tom dijelu rješenjem ovog suda poslovni broj PŽ-5226/2019-2 od 25. rujna 2019. Iz tog razloga tužiteljeva tužba je dopuštena (članak 187. stavak 2. ZPP-a).

22. Suprotno tuženikovim žalbenim navodima prvostupanjski sud je pravilno primijenio odredbe OPZ-a glede ocjene neosnovanosti prigovora apsolutne zastare prava na naplatu porezne obveze i to odredbe članka 94. stavaka 2., 3. i 4. te odredbe članka 96. stavka 1. OPZ-a, sve u vezi s odredbom članka 167. stavka 1. OPZ-a. Stoga je prvostupanjski sud pravilnom primjenom tih odredbi OPZ-a zaključio da naplata porezne obveze ne može započeti prije negoli se utvrdi pa niti tijekom roka za naplatu porezne obveze ne može započeti prije negoli se porezna obveza utvrdi, a porezni dug je utvrđen i podoban za naplatu izvršnošću rješenja kojim je porezna obveza utvrđena (arg. iz članka 167. stavka 1. OPZ-a prema kojem žalba odgađa izvršenje pobijanog akta do donošenja rješenja o žalbi, osim ako je porezni akt donesen u skraćenom postupku na temelju članka 77. toga

Zakona). Stoga analogno odredbi članka 94. stavka 4. OPZ-a prema kojoj zastara prava na naplatu poreza počinje teći nakon isteka godine u kojoj je porezno tijelo utvrdilo poreznu obvezu, prvostupanjski sud je pravilno zaključio da je ona u konkretnom slučaju počela teći 1. siječnja 2016. zbog čega nije nastupila do prijave tražbine u stečajnom postupku nad tuženikom (24. svibnja 2019.).

23. Slijedom navedenog prvostupanjski sud je pravilno ocijenio neosnovanim prigovor nastupa apsolutne zastare prava na naplatu porezne obveze, o čemu je dao jasne i valjane razloge koje u cijelosti prihvaća i ovaj sud.

24. Odluka o troškovima parničnog postupka, na koju tuženik ne ističe posebne žalbene razloge, je pravilna i zakonita, kako po osnovi (članak 154. stavak 1. ZPP-a), tako i po visini (članak 155. ZPP-a).

25. Budući da tuženik svojim žalbenim navodima nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude, valjalo je primjenom odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a odbiti njegovu žalbu kao neosnovanu i potvrditi presudu u pobijanom dijelu.

Zagreb, 10. veljače 2022.

Predsjednik vijeća
Mirta Matić

Broj zapisa: **eb305-fbfdc**

Kontrolni broj: **0573b-7ddbf-2c988**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MIRTA MATIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.